

LBRIS

We know
books

GEORGE FRIEDMAN

FURTUNA DE DINAINTEA LINIȘTII

DISCORDIA AMERICANĂ,
CRIZA ANILOR 2020
ȘI TRIUMFUL DE DUPĂ

Traducere din limba engleză de
MIHAELA GUȚU

George Friedman este fondator și președinte al companiei Geopolitical Futures, specializată în previziune geopolitică. Anterior, a fost președintele Stratfor, companie privată de inteligență globală, pe care a fondat-o în 1996. Friedman este autorul a șase cărți, printre care bestsellerurile *New York Times*, *Următorul deceniu* (Editura Litera, 2011), *Puncte de presiune. Despre viitoarea criză din Europa* (Editura Litera, 2016) și *Următorii 100 de ani* (Editura Litera, 2012). Este și consilierul principal al Corporației Gallup. Locuiește în Austin, Texas.

LITERA

București
2020

CUPRINS

Lista ilustrațiilor	11
Introducere	13
I. Inventarea Americii	
Capitolul 1	
Regimul american și o națiune neobosită	21
Capitolul 2	
Teritoriul – un loc numit America	32
Capitolul 3	
Poporul american	66
II. Ciclurile americane	
Capitolul 4	
Cum se schimbă America	89
Capitolul 5	
Rolul geopoliticii în anii 2020	93
Capitolul 6	
Ciclurile instituționale și războaiele	108
Capitolul 7	
Ciclurile socio-economice	130
III. Criza și liniștea	
Capitolul 8	
Primele semne ale furtunii	163

Capitolul 9

Criza anilor 2020 – ciocnirea ciclurilor 180

Capitolul 10

Criza anilor 2020 în tehnologie și educație 200

Capitolul 11

După furtună 220

Concluzie: Epoca americană 245

Mulțumiri 253

LISTA ILUSTRĂȚIILOR

Primul „Drum al mătășii“	34
Vânturile și curenții Atlanticului	35
Marea Vale din Apalași	40
Coloniile americane, 1775	42
Originile Statelor Unite	44
Râurile americane	48
Grupări de triburi indiene, 1800	51
Împeriul comanșilor	54
Precipitații medii anuale, 1961–1990	56
Suprafața împădurită din Statele Unite	57
Densitatea populației, 2010	58
Munți și râuri	60
Statele Unite după 1836	62
Datoria guvernamentală a Statelor Unite raportată la PIB	122
Totalul activelor și pasivelor în Statele Unite	123
Venitul gospodăriilor rămâne constant	154
Mărirea decalajului	155
Personalul guvernului federal	186
Productivitatea muncii: producția reală pe oră	202
Creșterea PIB-ului Statelor Unite	230

LBRIS

We know
books

I

**Inventarea
Americii**

CAPITOLUL 1

REGIMUL AMERICAN ȘI O NAȚIUNE NEOBOSITĂ

În ultima zi a Convenției Constituționale, imediat după adoptare, o femeie care aștepta în fața vechiului sediu al legislativului statului Pennsylvania l-a întrebat pe Benjamin Franklin dacă țara va fi monarhie sau republică. Răspunsul lui a fost: „Republică, dacă puteți să o mențineți“. Convenția Constituțională a inventat guvernul american. A fost o invenție din două puncte de vedere. În primul rând, a creat un guvern acolo unde acesta nu existase. În al doilea rând, a creat un aparat, mașinăria guvernului, care izvorăse din gândurile fondatorilor. Spre deosebire de alte guverne, acesta nu avea un trecut. Guvernul american a luat ființă prin design, arhitectură și inginerie.

Mașinăria a fost construită în baza a două principii. În primul rând, fondatorilor le era frică de guvern, căci guvernele tind să acumuleze putere și să ajungă la dictatură. În al doilea rând, nu aveau încredere în oameni pentru că oamenii, urmărindu-și interesele personale, ar fi putut abate atenția guvernului de la binele comun. Guvernul era necesar, la fel și cetățenii, desigur, însă cele două părți trebuiau stăpânite în așa fel, încât mașinăria guvernului să-și limiteze abilitatea de a acumula putere. Fondatorii creaseră o astfel de mașinărie.

Fondatorii încercau să inventeze o mașinărie care să se stăpânească, delimitând, astfel, o mare parte a vieții americane care să fie lipsită de guvern și de politică. Doreau să creeze o sferă a vieții personale în care cetățenii să caute fericirea ce le fusese promisă în Declarația de Independență. Sfera privată avea să fie sfera comerțului, a industriei, a religiei și a nesfârșitelor plăceri

care făceau parte din viața personală. Cel mai important lucru legat de mașinăria inventată de ei este măsura în care aceasta era împiedicată să se amestece în lucrurile pe care ei le considerau cele mai importante – lucrurile apolitice.

Una e să inventezi o mașinărie și alta e să o faci să funcționeze fără prea multă întreținere. Soluția acestei invenții era să o faci ineficientă. Echilibrul puterilor create a dus la trei lucruri importante: în primul rând, a făcut în așa fel încât adoptarea legilor să fie extrem de dificilă; în al doilea rând, președintele nu mai putea deveni un tiran; și, în al treilea rând, realizările Congresului aveau să fie limitate de către judecători. Sistemul de guvernare deosebit de ineficient al fondatorilor a realizat ceea ce era menit să realizeze; a făcut puține lucruri și chiar și acelea au fost făcute rău. Guvernul trebuia să protejeze națiunea și să mențină nivelul comerțului intern. Însă viața privată era cea care avea să creeze un ciclu al creativității care să permită societății, economiei și instituțiilor să evolueze cu o viteză uimitoare și, în același timp, să nu dezbină țara, cu excepția câtorva situații-limită. Iată de ce Benjamin Franklin a plecat din sediul legislativului din Pennsylvania încrezător, dar precaut. Știa că regimul era conceput să echilibreze forțele puternice și periculoase și știa că era o formă de guvernământ nouă și neverificată.

Nu a fost doar o chestiune legată de aspectele legale din Constituție. A fost mai mult o problemă cu privire la crearea și păstrarea cu sfințenie a principiilor morale, unele fiind doar subînțelese, altele fiind formulate clar. Limitele societății, atât cele publice, cât și cele private, pot fi impuse nu de decrete politice sau de documente, ci de prezentarea viziunii morale extraordinare ca fiind, pur și simplu, bunul-simț al națiunii. Principiile morale erau complexe și câteodată contradictorii, însă aveau o bază comună: fiecare american ar trebui să fie liber să aibă succes sau să dea greș în lucrurile pe care vrea să le facă.

Acesta era sensul dreptului de a căuta fericirea. Statul nu avea să împiedice pe nimeni. Destinul unei persoane avea să fie hotărât doar de caracterul și de talentele ei. Fondatorii au

făcut mai mult decât să separe statul de viața privată. Au creat și o tensiune constantă între ele. Spre exemplu, să mergem la o întâlnire a comitetului școlar, unde realitățile guvernului corespund necesităților oamenilor. Dorința de a nu avea taxe mari, dar de a oferi servicii mai bune se confruntă cu un guvern care vrea constant să-și extindă puterea și finanțarea, fără a-și lua angajamentul unor îmbunătățiri. Crește presiunea asupra membrilor comitetului școlar aleși în mod democratic, care sunt prinși la mijloc. Acesta este microcosmosul tensiunii, care, de la nivel local, ajunge la Washington.

Republica, în principiu, nu era legată de un loc sau de un popor anume. Fondatorii au privit-o ca pe cea mai naturală și morală formă de guvernământ și de societate. Ar fi putut fi o formă de guvernământ ideală oriunde. Republica ar fi putut da greș în Statele Unite, deși, dacă ar fi continuat sau nu să existe oriunde altundeva, în ochii fondatorilor aceasta ar fi rămas în continuare cea mai corectă ordine politică.

Asta însemna că regimul era unic. Nu era legat doar de oamenii care locuiau în America. Era al lor dacă îl păstrau și aparținea și altora dacă alegeau să aibă un astfel de regim. Aceasta a făcut ca Statele Unite să fie complet diferite de alte națiuni care sunt înrădăcinate într-o istorie, limbă, cultură și loc comune. De exemplu, Franța și Japonia sunt profund legate de trecutul lor. America își are rădăcinile într-o invenție, o formă de guvernământ concepută cu un scop moral și practic, însă, în principiu, nu-și are rădăcinile în poporul american. De aici și avertismentul lui Franklin. Însuși conceptul republicii americane este artificial, fără vreo legătură cu trecutul.

Regimul este numit Statele Unite. Țara este numită America. Regimul și țara sunt legate de faptul că țara acceptă principiile regimului. Nu trebuia să se întâmple asta ca America, țara, să existe. Americanii puteau alege să treacă la o altă formă de guvernământ, la monarhie, de exemplu, și țara ar fi continuat să fie America. Dar nu am mai fi fost Statele Unite, în sensul moral și instituțional al cuvântului. În Statele Unite

ale Americii, principiile regimului guvernează țara. Este o perspectivă foarte diferită de ceea ce există în cele mai multe țări și are consecințe profunde, câteodată nerecunoscute.

Ai putea spune că ești un cetățean al Statelor Unite, însă nu poți spune că ești un *United Statian*¹. Limba nu permite acest lucru. Relația ta firească este cu America, patria ta. Este ușor să spui că ești american. Însă dragostea ta pentru teritoriu și pentru popor și relația ta cu Statele Unite sunt două lucruri foarte diferite. Una dintre provocările constante ale republicii este să mențină aceste două lucruri aliniate, căci tendința noastră naturală este să ne iubim casa, iar iubirea pentru republică este un exercițiu intelectual. Cele două nu trebuie să devină una, iar fondarea Americii este proiectată pentru a se asigura că nu există o distincție intransigentă. În mare parte, funcționează. Când nu funcționează, apare tensiunea.

La scurt timp după ce a fost semnată Declarația de Independență, Thomas Jefferson, John Adams și Benjamin Franklin au format un comitet ca să creeze un sigiliu mareț pentru Statele Unite. Având în vedere faptul că țara intrase în război prin semnarea declarației, sigiliul nu ar fi părut o prioritate. Ce știau cei trei bărbați, totuși, era că Statele Unite reprezentau un proiect moral, iar proiectele morale necesită niște simboluri, niște lucruri care să definească misiunea morală și să aibă un aer sacru. Au trecut ani până s-a creat Marele Sigiliu. În 1782, lui Charles Thomson, secretarul Congresului Continental, i s-a cerut să ducă la bun sfârșit acest proiect. A făcut-o, iar produsul final se regăsește în câteva locuri, fiind la fel de sacru în viața americană precum sunt și principiile republicii. Cel mai important loc în care îl vei găsi este cel mai aproape de inimile americanilor: bancnota de un dolar.

¹ Provine de la denumirea în engleză *The United States* și face referire la imposibilitatea creării unui termen pentru cetățenii Statelor Unite, așa cum s-ar putea crea de la America – american. (n.tr.)

Instituirea guvernului a fost prefața creării unei națiuni. Guvernele pot fi mașinării, însă țările trebuie să se adapteze la viața propriu-zisă a oamenilor. Ei nu duc vieți abstracte. Ei trăiesc vieți adevărate în cadrul unor națiuni, iar acele națiuni le oferă o idee despre ceea ce sunt. Pe de o parte, acest lucru are de-a face cu guvernul. Pe de altă parte, are de-a face cu principiile națiunii, cu lucrurile care ne spun ce fel de oameni suntem și cum ar trebui să fim. Pot fi scrise volume întregi pe această temă, însă, Jefferson, Adams și Franklin au oferit țării un mare sigiliu ce reprezenta o prismă prin care să ne privim pe noi înșine și care să explice de ce ne comportăm așa cum ne comportăm. Marele Sigiliu este simbolic, iar simbolurile trebuie decodificate. În aceste simboluri putem găsi ce au crezut ei că ar trebui să fie americanii și ce fel de spirit civic trebuie să existe în Statele Unite.

Ar trebui să luăm în serios Marele Sigiliu, și asta datorită celor trei oameni care l-au creat. Ei nu au fost doar printre cei mai extraordinari membri ai unui grup de persoane extraordinare, dar au reprezentat și toate facțiunile importante ale revoluției. Jefferson a fost un democrat. Adams a fost un federalist. Franklin a fost un nonconformist și poate cel care a reprezentat cel mai bine spiritul american. A fost un bărbat serios, dar nu sobru. Franklin a fost un om implicat și a reprezentat oamenii care iubeau țara. Este uimitor că trei minți ca acestea – un geniu al filosofiei, un geniu al dreptului și un geniu al vieții bune – au avut o viziune comună despre ceea ce eram și cine trebuia să rămânem.

Pe aversul sigiliului se află un vultur, care reprezintă puterea Americii. Benjamin Franklin nu a fost de acord cu această alegere, explicându-și raționamentul într-o scrisoare către fiica lui:

Din punctul meu de vedere, aș fi vrut ca vulturul cu cap alb să nu fi fost ales ca reprezentant al țării noastre. Este o pasăre cu un caracter moral rău. Nu-și câștigă existența în mod cinstit. Poate că l-ai văzut cocoțat pe un copac uscat de lângă râu, unde,

fiind prea leneș ca să pescuiască, urmărește munca uliului care pescuiește; și când acea pasăre harnică prinde, în sfârșit, un pește și îl cară spre cuibul lui pentru a-și hrăni partenera și puii, vulturul cu cap alb îl urmărește și îi fură peștele.

Se spune că Franklin ar fi preferat curcanul – o pasăre mai onestă. Posibil să nu fi putut tolera clișeul vulturului. Franklin glumea, dar a și subliniat un lucru important, acela că simbolurile contează.

Pe panglica din ciocul vulturului se află cuvintele *E pluri-bus unum*, care înseamnă „Din mulți, unul”. Pe atunci mesajul se referea la cele 13 colonii, să se unească și să fie una. Totuși, în timp, istoria a oferit un alt sens expresiei. Odată ce valurile de imigrări au inundat Statele Unite, motto-ul a fost utilizat cu referire la modul în care numeroasele culturi care veniseră în America deveniseră o singură națiune. Este puțin probabil ca fondatorii să-și fi imaginat vreodată acea diversitate a imigrării, deși Constituția a anticipat cu siguranță acest lucru, pentru că a stabilit regulile naturalizării. Scoțienii-irlandezi – protestanții scoțieni din Irlanda care au ajuns după englezi – erau detestați, pentru că erau violenți și nu se puteau acomoda. Este o veche poveste din istoria imigrărilor americane. Marele Sigiliu se bazează pe principii. Se dezvoltă în practică. Din mulți, unul – asta s-a dovedit a fi temelia creării poporului american. Dar nu a fost niciodată ușor. Iată-ne peste 250 de ani, iar principiul imigrării încă sfâșie națiunea.

Prima semnificație a *E pluribus unum* atrage atenția asupra unei alte probleme teribile care a dus la Războiul Civil. Este ușor să uităm ce diferență era între colonii și cât de conștiente erau ele de aceste diferențe. Rhode Island se deosebea de Carolina de Sud prin geografie, tradiții și ordine socială. Acele deosebiri au rezistat până azi – ca o umbră a ceea ce fuseseră cândva. *E pluribus unum* a fost ales ca motto nu fiindcă noile state aveau multe în comun, ci pentru că, într-o oarecare măsură, oamenii s-au considerat unii pe alții ca fiind niște

străini ciudați și exotici. Astăzi poate nu suntem străini, însă o persoană din New York este deseori neobișnuită pentru un texan și viceversa. Tensiunea dăinuie.

Pe reversul sigiliului se află o piramidă neterminată, o alegere interesantă pentru o țară modernă în curs de dezvoltare, într-o perioadă în care piramidele fuseseră construite cu multe secole în urmă. Dar simbolismul ei este puternic. O piramidă este un angajament uriaș și implică averea, resursele și munca națiunii. Este un principiu unificator. Piramida leagă republica pe care o reprezintă și poporul care a construit-o. Ne spune că republica nu este doar un concept, ci produsul unui popor, iar asta leagă republica de o națiune.

Sigiliul semnifică și faptul că republica este în curs de dezvoltare și că trebuie să evolueze prin munca intensă a americanilor. Oamenii construiesc piramida la nesfârșit. O piramidă are o formă care te obligă să începi construcția într-un anume fel. Faci cărămida, faci mortarul, pui cărămida într-un ciclu nesfârșit. Piramida oferă muncii formă și previzibilitate. Și în muncă există momente de criză și de succes. Asta descrie cum va fi viața americanilor.

Deasupra piramidei sunt cuvintele *Annuit coeptis*, care înseamnă „El ne-a favorizat angajamentul”. Se presupune că „El” este Dumnezeu. Și totuși, s-a decis să nu se folosească cuvântul „Dumnezeu”. Există o mare controversă în America între cei care susțin că țara lor este creștină și cei care afirmă că este complet laică. Cu siguranță, creatorii sigiliului știau despre această problemă. Indiferent dacă au ajuns la un compromis sau dacă au fost unanimi, nici în Declarația de Independență și nici în Constituție nu se menționează nimic despre Hristos, sau măcar despre Dumnezeu. Cu toate acestea, se face o referire clară la ceva aflat dincolo de umanitate care judecă și favorizează angajamentul, o providență, după cum este numită în Declarația de Independență. Fondatorii s-ar fi putut referi direct la Hristos sau ar fi putut evita orice referire la divinitate. Nu au făcut nici una, nici alta. Nu au acceptat,

pur și simplu, secularismul Iluminismului și nici religiozitatea Angliei. Au refuzat să numească o forță providențială, însă au spus clar că există una. Ambiguitatea a fost făcută, cred eu, intenționat. A creat o tensiune care rezistă în timp.

Sub piramidă este al treilea motto de pe sigiliu: *Novus ordo seclorum*, care înseamnă „o nouă ordine a vremurilor“. Iată cum vedeau fondatorii crearea Statelor Unite. Nu era doar o nouă formă de guvernământ, ci și o schimbare dramatică în istoria umanității. Acest lucru fost destul de radical. Totuși, Charles Thomson, cel care a conceput sintagma, a spus că ea reprezintă „începutul unei noi ere americane“. Cel mai rezonabil mod de a tălmăci aceste cuvinte este să spunem că a început o nouă epocă, iar America urma să fie în centrul acesteia. Pe atunci nu era nimic rezonabil în această afirmație. De fapt, era complet absurdă. America era la începuturi, într-o lume plină de țări care existaseră și evoluaseră secole întregi, dacă nu chiar milenii. Epoca definită de Europa nu era, nici pe departe, sfârșită, iar o nouă eră care să o depășească pe cea europeană încă nu era vizibilă. Totuși, fondatorii au văzut apariția unei noi epoci, epoca americană, și au inscripționat-o pe Marele Sigiliu.

Marele Sigiliu ne oferă o imagine extraordinară a viziunii pe care o aveau fondatorii, deși coruptă de sclavie, despre care voi discuta mai târziu. Ei au considerat crearea Statelor Unite o nouă epocă, plină de eforturi nemărginite, însă care duce la un sfârșit logic și prestabilit. Avea să fie o epocă de recunoaștere a ceva divin, divinitatea fiind nespecificată însă. Și-au imaginat măreție, ceva sacru, și o națiune construită prin muncă. Sigiliul ne oferă o idee, imprecisă totuși, despre ceea ce și-au dorit fondatorii. Mottourile transmit o idee a traectoriei și a scopurilor Americii. Știind destinația, ne putem schița propria rută și, de acolo, putem prezice pericolele cu care vom avea de-a face și ocaziile ce ne vor întâmpina.

Fondatorii credeau că o mână de oameni situați pe coasta vestică a Oceanului Atlantic puteau nu doar să învingă un mare imperiu global ca Marea Britanie, dar și să construiască

o națiune care ar fi putut reorganiza lumea. Astfel, discuția trece, în mod natural, de la Marele Sigiliu la revoluție. Într-o oarecare măsură, Revoluția Americană nu a fost orientată doar împotriva Angliei. A fost orientată și împotriva erei europene care începuse în 1492. Americanii considerau că era europeană este creată în baza asupririi și a inegalității. Națiunile europene credeau că aceste valori reprezintă ordinea firească a lucrurilor. Împotriva acestei ordini, fondatorii au creat nu doar libertatea și egalitatea, dar și dominația naturii. Revoluția industrială era la începuturi, însă principiul ei de bază deja putea fi perceput. Dominația naturii prin știință și tehnologie. Au existat foarte multe lucruri din istoria Americii care s-au orientat spre știință și spre tehnologie. Când îi analizăm pe Ben Franklin sau Thomas Jefferson, observăm că fondatorii au avut o viziune care transcende națiunea.

Merită să ne aducem aminte că doi dintre cei trei care au comandat sigiliul erau inventatori. Atât Jefferson, cât și Franklin au inventat multe lucruri, începând cu un plug banal și ajungând la un paratrăsnet. Jefferson a fost un arhitect nemai-pomenit, lăsând în urma lui domeniul Monticello din statul Virginia, casa extraordinară pe care a creat-o – cea în care se găsea și liftul de bucătărie, invenția lui. Când spun că regimul a fost plâsmuit, spun, astfel, că a fost plâsmuit de oameni care erau inventatori de-o viață. Erau tehnologi. Au încercat să creze lucruri care aveau să dirijeze natura și să ușureze existența oamenilor. Invenția nu a fost doar o parte a regimului. A fost incorporată în cultura americană. Jefferson și Franklin au pus sub semnul întrebării toate premisele politice. S-au îndoit de toate lucrurile și s-au gândit cum să le îmbunătățească. Inventivitatea aceasta poate fi observată de-a lungul istoriei americane, de la utilaje agricole până la smartphone-uri.

Această inventivitate a fost cumulată cu un sentiment al urgenței. Oamenii au venit în Statele Unite ca să trăiască mai bine decât acasă. Un imigrant fără nici un ban în buzunar care

dorea să se mute la New York sau în Minnesota trebuia să se miște repede. Timpul era esențial și așa a rămas în cultura americană.

Combi-nația dintre urgență și tehnologie a fost cea care a propulsat Statele Unite. În fiecare generație au existat invenții ce au schimbat felul în care trăiau oamenii, iar acest lucru a creat un ciclu al transformării societății în ansamblu. Acel ciclu a inclus eșecuri și dezamăgiri inevitabile, care sunt inerente tehnologiei, indiferent dacă este vorba despre construcția unei case, despre managementul energiei electrice sau despre în-te-meierea unui guvern. Odată create, invențiile trebuiau recreate pentru a se ocupa de noile provocări și de noile posibilități.

Să luăm în considerare o expresie din Declarația de Inde-pen-dență, atât de frecventă în gândirea americană, încât par-ticu-laritatea-i incredibilă este ignorată. Fondatorii vorbesc despre trei drepturi: dreptul la viață, la libertate și dreptul de a căuta fericirea. Sursa acestei fraze a fost John Locke, filoso-ful britanic care a vorbit despre „dreptul la viață, la libertate și dreptul de proprietate”. Fondatorii au schimbat cuvântul „proprietate” și au folosit „a căuta fericirea”. Au ales acest ter-men intenționat, termen care este greu de înțeles și care se află la baza culturii americane.

Tehnologia și invenția sunt întotdeauna, într-o oarecare măsură, legate de fericire. Computerul, automobilul, tele-fonul și toate celelalte au făcut munca, deplasările și comu-nicarea mai ușoare. Au oferit posibilități care nu existaseră până atunci. Să ne gândim la progresele în medicină. Progre-sele medicale nu elimină moartea, însă ar putea să o țină la distanță pentru o perioadă, iar asta ne face fericiți. Așa că tehnologia și fericirea sunt atât de strâns legate de viața ame-ricană, încât, uneori, tehnologia este un substitut pentru alte tipuri de fericire, precum iubirea și divinitatea. Americanii oferă valoare acestor lucruri, dar le place tehnologia de ultimă oră, nutrind o pasiune diferită, însă reală.

Astfel, orice discuție despre inventarea guvernului american trebuie să apeleze la invenție în general și, de acolo, la fericire.

Fondatorii știau acest lucru și, din această cauză, Declarația de Independență a proclamat căutarea fericirii drept un drept inerent. Iar asta creează un mister.

Căutarea fericirii definește cultura americană. Nu-i vorba că nu există alte căi, precum datoria, iubirea și mărinimia. Dar toate gravitează în jurul unui nucleu care urmărește un scop, fericirea, care este un concept extrem de individual și poate fi definit în atâtea moduri, câți oameni există în lume. Toți sunt poftiți să-și creeze propria definiție a fericirii. Dacă ne gândim astfel, definiția libertății devine limpede. Libertatea este precondiția căutării fericirii. Libertatea permite oricărui om să-și definească fericirea.

Fericirea este motorul emoțional care pune în mișcare Sta-tele Unite. Este unica țară care a stabilit căutarea fericirii ca drept fundamental. Dar, împreună cu fericirea, vine și dezamă-girea, așa cum, odată cu tehnologia apare și uzarea. Regimul este o mașină, o unealtă inedită pentru rezolvarea lucrurilor. Dar, așa cum lucrurile care trebuie făcute se schimbă, este necesară și modificarea structurii regimului. Iar schimbarea instituțiilor statului a fost dintotdeauna dureroasă și strâns legată de război. Vom reveni la asta în Partea a II-a. Mai întâi, trebuie să analizăm teritoriul american, lucrul permanent, dar care s-a modificat și a fost reinventat de multe ori în Statele Unite.